

1.

BASTOGNE, BELGIË, OUDEJAARSAVOND, 25 JAAR GELEDEN.

‘Het is Winston,’ riep Mie, die eigenlijk de eerste gasten had verwacht die uitgenodigd waren om haar 74e verjaardag te vieren, ‘en hij zit onder het bloed.’

Kort daarvoor had de dichte mist, komend vanaf de heuvels, aan het eind van de middag het bos ingenomen. Zonder vooraankondiging, gedekt door de inktzwarte duisternis. Eenmaal heer en meester over de stokoude donkergroene dennen hadden zijn vochtige tentakels de boorden van de stad beroerd om ook die zonder tegenstand te overmeesteren. Onverzadigbaar zochten de wolken vervolgens een weg door de nauwe steegjes om via open velden het bos ten zuiden van de stad aan zich te onderwerpen. En daarmee de oude boerderij van Mie en Ludo.

Het kleine zwart wit gevlekte hondje was er niet door gedesoriëteerd geraakt. Hij wist instinctief precies hoe hij bij de hoeve moest komen waar hij hulp kon halen. Hoewel hij last had van de vochtige lucht die zijn kleine longen van minder zuurstof voorzag dan hij nodig had, bleven zijn pootjes onvermoeibaar doorhalen. Over de kasseien en door het mulle zand. Plotseling stopte hij. Met zijn tong uit zijn bek bleef hij zwaar hijgend enige tellen staan om zijn zwarte neus in de lucht te steken. Ik ben te ver, realiseerde het beestje zich en begon met korte pasjes snuffelend langs de berm terug te lopen, tot hij de afslag vond en opnieuw vastberaden op weg ging. Aan het eind van het pad vond hij wat hij zocht.

Mies gerimpelde gezicht, omlijst door zilveren lokken, drukte zowel verbazing als ongerustheid uit toen ze door een kier tussen kozijn en deur de Jack Russell terriër op het stoepje zag staan die opnieuw een klaaglijk huilend geluid aan zijn keel liet ontsnappen.

‘Kom dan toch eens kijken,’ riep ze ongeduldig naar haar echtgenoot, ‘het is Winston!’

‘Dat kan toch niet mens,’ riep Ludovique Delhaez. De 69-jaar oude voormalige postbesteller was niet van plan de behaaglijke woonkamer te verlaten. ‘Winston is bij Nete sinds de dood van Sjarrel,’ bromde hij. Zaak gesloten.

‘Moar het is ‘m toch,’ hield Mie vol.

‘Joa, joa,’ mompelde Ludo, die de toon herkende die de vastberadenheid van zijn vrouw kenmerkte waar hij toch niets tegenin te brengen had. Hij trok met tegenzin zijn voeten van tafel, waar Mie al enkele schalen met eigengemaakte hapjes op had neergezet, intussen een slok Maes pils nemend. Hij gespte, terwijl hij van de bank overeind kwam, zijn riem dicht en strompelde vervolgens op zijn pantoffels de krappe gang in om zijn vrouw ruw opzij te duwen zodat hij naar buiten kon kijken.

‘Och toch, da’s Winston,’ constateerde hij uiteindelijk ook en negeerde de spottende blik van zijn vrouw. ‘Waar komt die nou vandaan? En met dit weer?’

‘Dat is gek, het is zijn eigen bloed helemaal niet,’ zei Ludovique even later verbaasd, meer nog tegen zichzelf dan tegen zijn vrouw die achter hem stond. De oude baas had zijn zakdoek gepakt en zorgvuldig de rode vlekjes van Winstons vacht geveegd. Maar het diertje was volkomen ongedeed.

‘Curieus,’ zei hij, nu wel tegen zijn vrouw, ‘dat beestje mankeert helemaal niets! Maar waar komt dat bloed dan vandaan?’

‘Is het wel bloed?’

‘Geen twijfel mogelijk.’

‘Ik denk dat ge toch moar es moet kijken bij het huis van Sjarrel,’ zei Mie bezorgd.

‘Hmm.’

‘Ik meen het jong. Ge moet er toch moar op af. Want nu ik er over nadenk, ik heb geloof ik vanmiddag Nete langs zien rijden.’

‘Nondedju,’ zei Ludovique, ‘en de gasten dan?’

‘Ik zal zeggen dat ze niet alles opeten,’ lachte Mie.

Winston hilde opnieuw lang en klaaglijk.

‘Doe nou toch eindelijk eens rustig,’ had Nete nog geen uur daarvoor tegen hem gesnauwd. In een opwelling smet ze de vakantiebrochure, die ze in een mislukte poging om zo normaal mogelijk te doen probeerde door te nemen, naar zijn koppie. Tevergeefs. Winston bleef als een standbeeld voor de deur staan die van de kamer naar de hal leidde, waar zich de voordeur bevond. Die oefende een obsessieve aantrekkingskracht op het felle jagertje uit. Nete had hem er vandaan moeten sleuren. Hij stond op zijn korte achterpoten op de kokosmat en kraste met zijn nagels onophoudelijk op de bruine houten deur. Alsof hij er met zijn voorpootjes een gat in wilde frezen om een onzichtbare belager die zich buiten bevond aan te vallen. Voor de zoveelste keer liep Nete nerveus naar het raam om de fluwelen beige gordijnen nog dichter te trekken. Om de buitenwereld uit haar leven te bannen.

Wrang genoeg was ze eerder op de dag juist overvallen door de kilte van het huis en wilde ze eigenlijk weer naar buiten rennen, de wereld in.

Suzanne had haar nog gewaarschuwd. ‘Je wacht maar tot ik weer terug ben,’ zei ze letterlijk, ‘die paar dagen maken ook niet meer uit.’ Paar dagen. Haar vriendin was op Tweede Kerstdag al met man en kindertjes naar Cortina d’Ampezzo vertrokken. Straks zou ze zorgeloos en in een roes van Gin Fizz en champagne het jaar 1984 inluiden. Zorgeloos, zij wel. Haar vader had geen zelfmoord gepleegd, kort nadat zijn echtgenote na een lang ziekbed aan kanker was overleden. Nete durfde nog steeds niet naar de badkamer te gaan, waar zijn lichaam was gevonden.

‘Suzanne kan de klere krijgen,’ mompelde ze tegen drieën in zichzelf. In een opwelling zette ze Winston op de pasagiersstoel van haar 40-jaar oude MG. Stom, spookte het even door haar hoofd, ze zou nooit meer voor het donker thuis zijn. Maar de aandrang was niet te weerstaan geweest. Ze moest erheen. Om een periode af te sluiten, maar vooral om een nieuw tijdperk in te gaan. 47 jaar oud, gescheiden, kinderloos en sinds kort zelfs helemaal zonder bloedverwanten.

Het gesputter van de motor verontrustte haar niet. Dat was normaal in hartje winter. Halverwege, ze moest drie kwartier rijden, was het echter erger en erger geworden. Gelukkig had ze het gered.

‘En nou is het afgelopen,’ snauwde Nete en rukte haar hondje voor de zoveelste maal bij de voordeur weg. Dat beest was compleet gek geworden. Hij gromde zelfs toen ze hem oppakte. Winston probeerde uit alle macht los te komen uit haar houdgreep. Net toen ze dacht dat hij iets rustiger werd beet hij in haar hand. ‘Rothond,’ gilte ze. Winston schoot meteen op de voordeur af en begon heftiger dan daarvoor weer met zijn nagels over het hout te krabben.

‘Wat een kutavond,’ mompelde Nete in zichzelf. De MG stuk, niets te eten of drinken in huis, de telefoon afgesloten, de hond gek, nou ja, veel beroerder kon het allemaal niet meer worden.

Ludovique Delhaez was in tegenstelling tot wat anderen wel eens dachten niet achterlijk. Hij was lui en gemakzuchtig. Er waren ook een hoop dingen die hij liever deed dan op een waterkoude oudejaarsavond in de potdichte mist naar de hoeve van Sjarrel gaan.

‘Nete zit vast in de problemen,’ was Mie blijven volhouden.

‘Moar dan was ze toch wel noar ons toegekomen?’

‘Moar als ze nou eens is gevallen en geen hulp kan halen?’

Ludovique had die vraag maar niet beantwoord, bang als hij was dat zijn vrouw gelijk had. Hij wilde haar niet ongerust maken, dus was hij zonder verder tegen te sputteren op pad gegaan.

‘En neem uw zaklamp mee,’ zei Mie, ‘ge ziet geen hand voor de ogen.’

Daar had ze gelijk in. De mist was zo verschrikkelijk dicht dat het Ludo een kwartier kostte voor hij het paadje naar de boerderij had gevonden. Omdat hij de weg niet meer van de berm kon onderscheiden besloot hij zijn brommer aan de kant te zetten. Stram stapte hij van het zadel en vond op de tast de staaflantaarn die hij achterop had gebonden. Zijn vinger, ingepakt in een gebreide want vond de schakelaar.

‘Nondedju,’ bromde Ludovique.

‘Moet ge de batterijen niet even controleren,’ had Mie nog geroepen.

‘Mens zeur niet,’ antwoordde hij beledigd, ‘er zitten pas nieuwe in.’ Ze dacht zeker dat hij gek was.

Zonder er aan te denken zijn valhelm af te zetten begon Ludovique langzaam richting hoeve te lopen. Met de mist als een geluiddempende deken om hem heen naderde hij na een kleine tien minuten zijn doel.

Heel even hield de oude man zijn pas in. Daar was het geluid weer dat hij net ook al meende te horen. Het was net of iemand hem continu in de gaten hield, vlak bij hem was. Steeds een stap zette als hij het ook deed. Hij rilde onwillekeurig en pakte de zaklamp nog steviger beet.

Voorzichtig deed hij weer een paar passen. Op het moment dat hij het schijnsel van de buitenlamp meende te ontwaren werd hij vol in zijn gezicht geraakt. Ludovique gilte het uit van de pijn en greep met twee handen naar zijn gezicht. Onhandig deed hij zijn want uit en voelde dat er bloed over zijn wang stroomde. Een snee, dat was het. Net onder zijn oog. Zeker drie centimeter. God wat deed dat zeer.

Een tak, flitste het door zijn hoofd. Hij moest geraakt zijn door een laaghangende tak. Nog voorzichtiger dan daarvoor vervolgde hij zijn weg. Het duurde nog eens zes minuten voor hij uiteindelijk de oprijlaan bereikte. Zo te zien was alles donker. Maar het buitenlicht dan? Had hij zich vergist?

Stapje voor stapje schuifelde hij het pad op. Toen hij op nog geen twee meter afstand was ontwaarde hij plotseling de MG. Dus toch, Nete was thuis. Precies wat Mie gezegd had.

‘Nete,’ riep Ludovique, ‘Neteke, ik ben het, Ludo. Goed volk. Doe eens open.’

Op dat moment drong het tot hem door dat de motorkap van het sportwagentje open stond.

‘Amai Nete, ik ben het. Doe eens open. Neteke?’

Ludovique constateerde dat de voordeur dicht zat.

‘Nete hoor je mij, ik ben hier om je te helpen.’ En wat als ze nou toch eens een ongeval had gehad. En nu ergens in de kamer lag en zich niet kon bewegen? Het raam, dat was het. Hij moest een raam inslaan. Kwam de lantaarn toch nog van pas. Hoewel de gordijnen gesloten waren zag Ludovique een streepje licht door een kier naar buiten komen. Snel wierp hij een blik naar binnen.

‘Allemachtig,’ stamelde de oude man.

‘Bejaarden horen opgesloten te zitten in een gesticht achter dikke muren,’ bromde Victor Palm.

Inspecteur Alain de Coninck grinnikte.

‘Sterker nog, ik zeg spuitje op hun 65e. Wedden dat die ouwe bok gewoon ergens zit te slempen? Tijd vergeten, expres natuurlijk om van het gezeur van zijn fossiele wijf af te zijn. Waarschijnlijk heeft hij ergens een lekker jong ding van zestig ontmoet dat nog niet incontinent is.’

De Coninck grinnikte opnieuw. Het was hem niet ontgaan dat zijn collega een behoorlijke kegel had toen hij hem van huis ophaalde. Normaal gesproken zou hij woedend zijn geworden. Geen drank. Ook niet tijdens oproepdienst. Maar goed, het was oudejaarsavond.

‘Mijn hele avond naar de kloten,’ ging Victor verder, ‘Peggy kwaad, de kinders huilen. En mijn vuurwerk, wie gaat dat straks afsteken?’ Demonstratief keek hij op zijn horloge. ‘Wij zijn om middernacht niet thuis hoor.’

‘Neem een paar pepermuntjes,’ zei De Coninck, ‘in het handschoenenkastje.’

‘Heb je die altijd bij je?’

‘Schiet nou maar op, je stinkt uit je bek als een jeneverstokerij.’

‘Waarom hebben ze op het bureau niet gewoon een paar kroegen gebeld,’ ging Palm verder terwijl hij vier Kings tegelijk in zijn mond stak, ‘dan hadden ze hem zo te pakken.’

De Coninck zuchtte. ‘Luister dronken droppie, die man heeft waarschijnlijk minder alcohol op dan jij. Hij is naar de boerderij gegaan van Sjarrel Mutsaers. Sjarrels hondje stond bij hem op de stoep, onder het bloed.’

‘O,’ zei Palm.

‘Ja, o, ja. Hij is op zijn brommer vertrokken. Hij kan met dit weer makkelijk een ongeluk gehad hebben. Hij is al meer dan twee uur weg.’

Palm bedacht dat hij maar beter even zijn mond kon houden. Even later stuurde Alain de Coninck zijn Renault de oprijlaan van de hoeve op. Zelfs met groot licht zag hij bijna niets.

‘Kloteweer,’ mompelde Victor die net zijn gordel afdeed op het moment dat De Coninck vol op de rem trapte. Zijn collega sloeg met zijn hoofd tegen de voorruit.

‘Kijk toch uit idioot,’ brulde hij en greep met beide handen tegelijk naar zijn voorhoofd.

‘Kijk dan zelf man,’ riep Alain boos, ‘ik was bijna tegen die MG aan gereden.’

‘Je moet opletten als je achter het stuur zit,’ gromde Victor.

‘Als je niet zoveel gezopen had had je zelf kunnen rijden,’ zei Alain. Hij pakte de grote lantaarn van de achterbank en stapte uit, gevolgd door zijn collega die nog steeds zijn hand op zijn voorhoofd gedrukt hield, waar hij tot zijn ergernis een grote buil voelde komen opzetten.

‘Panne,’ constateerde Alain, die een lichtbundel over de openstaande motorkap liet schijnen. Hij beduidde Victor dat die hem moest volgen.

‘Dicht,’ zei hij toen hij even aan de voordeur had gevoeld. Victor liep automatisch door naar het raam.

‘Amai, foute boel Alain,’ riep hij.

Hij sprong bijna naar de voordeur en wierp zich er zo hard hij kon tegenaan. Pas bij de derde poging die de twee politiemannen gezamenlijk ondernamen barstte de deur open. Victor rende meteen door naar de woonkamer. ‘Ai,’ riep De Coninck die zijn collega achterna sprintte, ‘wat een bloedbad.’

Op het kleed naast de middentafel in de woonkamer lag een vrouw. Dood. Haar hoofd en schouders lagen in een plas bloed dat uit haar

slagaders was gespoten. Haar keel was open gesneden. Tegen haar voeten aan lag een man op zijn buik. Hij had een valhelm op. Ook ter hoogte van zijn keel was een enorme bloedplas ontstaan, er lag een voorwerp in. Tot zijn verbazing zag De Coninck dat het een vakantiefolder was van de Zuidfranse kuststreek.

‘Huis leeg en rondom niemand te vinden,’ meldde Victor Palm die met getrokken pistool de kamer weer binnenliep. ‘Amai,’ zei hij terwijl hij een tijdje naar de lichamen op de grond had gestaard, ‘opa zat dus niet in het café.’

De Coninck negeerde de opmerking. ‘Ga versterking oproepen,’ zei hij ‘de hele omgeving moet uitgekamd worden.’

‘Met deze mist?’

‘Opschieten,’ snauwde Alain.

Af en toe zag Alain de Coninck een flard blauw licht van de zwaailampen voorbijflitsen door het gordijn. Ruim een uur was er verstreken voor de versterking was aangekomen. Kort daarna arriveerden de schouwarts en de lijkwagen. Victor had met de nieuw aangekomen collega's geprobeerd de directe omgeving te doorzoeken, maar zoals hij gevreesd had was de mist zo dicht dat de actie nauwelijks zin had. Mopperend waren ze teruggekeerd naar de boerderij, waar Alain in de woonkamer peinzend voor zich uit keek.

Omdat het zo stil was klonk het geluid harder dan normaal. Het was onmiskenbaar. Iemand startte de Renault. Instinctief bracht Alain zijn hand naar zijn broekzak. Leeg. ‘De wagen,’ schreeuwde hij, ‘de wagen.’ Buiten gekomen keken zes paar politieogen toe hoe twee rode achterlichten langzaam door de mist werden verzvolgen.

‘Ga er dan nondedju achteraan stelletje klootzakken,’ brulde Alain, ‘doe iets, we moeten die man hebben.’

‘Amai,’ zei Victor hoofdschuddend.

De politiewagen werd de volgende dag leeg teruggevonden aan de Luxemburgse grens.

2.

01.

DAG 1, ROTTERDAM, 12.00 UUR

‘Hallo, met mij. Als je mijn stem herkent heb je het goede nummer gedraaid, alleen ik ben er niet. Als het dringend is laat maar een boodschap achter na de piep.’

Dringend was niet het juiste woord. Het was een zaak van leven of dood. Toch werd er niet ingesproken op het antwoordapparaat.

02.

DAG 1, ANTWERPEN, 12.17 UUR

‘En een bakje water voor de hond graag,’ vulde ik aan. Het eerste deel van mijn bestelling bestond uit kaaskroketjes en een Gueuze Lambic onder de kurk. Fantastisch bier. Beetje zurig. Speciale smaak komt onder andere vanwege het feit dat de Brusselse brouwers overjarige hop gebruiken. Ook gist het bier spontaan, wat alleen in Pajottenland, dat ligt ten zuiden van Brussel, mogelijk schijnt te zijn, want daar zit gist in de lucht of zo. Ik geloof het allemaal graag. Mij smaakt het gewoon goed.

In Antwerpen op de Grote Markt was het net zo onontkoombaar en plakkerig heet als in Nederland, constateerde ik. Onderweg in mijn witte Pontiac Trans Sport had ik kunstmatig een heerlijk comfortabel klimaat geschapen. De consequentie was wel dat ik al een klap in mijn gezicht kreeg toen ik, na een schoolvoorbeeld van achteruit inparkeren, het portier open deed. Want buiten bleek de thermostaat op 35 te staan. Na een paar stappen wist ik bij benadering ook meteen hoeveel poriën ik heb. En ze hadden kennelijk een onderlinge afspraak gemaakt allemaal tegelijk wijddopen te gaan staan. Ik dreef.

Ik had uiteindelijk meer te doen gehad dan ik dacht, vandaar dat ik me pas tegen twaalfen op een terrasje neer liet vallen. Met mijn donkerbruine boxer genaamd Jim aan mijn voeten. Het doel van mijn bezoekje aan de Scheldestad was tweeledig. Enerzijds wilde ik langsgaan bij de Kale. Dat is een heler, hoewel, het mag eigenlijk geen naam meer hebben. De man is dik in de zeventig en de Belgische justitie had hem de laatste tien jaar met rust gelaten. Feit is wel dat je bij de Kale nog steeds heel veel kan kopen. Zoals een Walther 9 mm. In mijn actieve dienst als politieman had ik regelmatig op de schietbaan gestaan, vaak ook zeer succesvol, met dat type pistool. Het leek me een nuttige aanvulling op mijn Smith & Wesson ExtremeOps mes, hoewel ik me ervan bewust was dat mijn huidige werkzaamheden, of eigenlijk het gebrek eraan, nou niet meteen het uitgeven van een hoop euro's konden verantwoorden.

Mijn tweede missie was een stuk triviale, een leuke avond beleven in de Sinjorenstad en daartoe had ik inmiddels een leuk hotelletje gevonden aan de Schelde, vlakbij het terras waar ik was neergestreken.

De winkel van de Kale bevindt zich vlak achter het Sportpaleis. Ik weet niet hoe het kwam, maar op het moment dat ik de straat in reed waar zijn pand gevestigd is, wist ik ineens dat het foute boel was. Gelukkig vond ik snel een parkeerhaventje en ik liep in flinke pas naar de winkel. Mijn voorgevoel bleek helaas juist. De deur van de winkel was door de politie nauwkeurig verzegeld evenals de deur die leidt naar de Kales woonhuis erboven. Ik probeerde enige tijd met mijn handen als een dakje boven mijn ogen gevouwen door de ruiten te turen of ik iets kon opmerken, maar tevergeefs.

Ik besloot vervolgens dat ik maar het beste bij de Kales burenen kon gaan vragen of zij wisten wat er aan de hand was. Drie deuren verderop bevond zich een islamitische slagerij, waar ik naar binnen liep. 'Goedemiddag,' zei ik niet speciaal tegen iemand, want in de winkel was het uitgestorven. Na een paar momenten hoorde ik wat gestommel in het magazijn achter en plotseling kwam een mogelijk Turkse man in een witte jas naar de toonbank gelopen. Hij wreef zijn handen af aan een groezelige theedoek, waar volgens mij bloedvlekken in zaten.

'Goed Mieddag,' zei de man.

'Hallo,' zette ik de conversatie voort, 'ik ben een vriend van de Kale, uw buurman. Ik wilde hem bezoeken, maar er is kennelijk iets aan de hand. Weet u wat er gebeurd is?'

De man keek me met zijn donkere ogen indringend aan om daarna de theedoek achter zich op een tafel te gooien. 'Boerman dood,' zei hij en zweeg verder.

Ik zweeg ook een tijdje om het nieuws te laten doordringen. Ik kon het me simpelweg niet voorstellen. De Kale dood?

'Wat is er gebeurd?'

'Mannen kom en schneidt boerman keel door. Jai meer weet, jai naar polies gaan!'

'U zegt mannen, waren er meerdere?'

'Ik niet weet. Jai meer weet, jai naar polies gaan,' herhaalde de man.

En daar had ik nou net helemaal geen zin in. Ik wist precies waar ik moest zijn, namelijk bij Marc de Kuyper. Maar sinds mijn oneervol ontslag bij het korps Rotterdam Rijnmond had ik geen behoefte meer aan politie. Noch in Nederland, noch in België, noch waar dan ook. Wrang genoeg was het wel een ex-collega geweest die me toen ik langzaam uit het zwarte gat omhoog krabbelde mijn eerste klanten bezorgde. Ik had mezelf op een uitzichtsloze toekomst als particulier rechercheur getrakteerd. Want ja, wat kon ik eigenlijk na twintig jaar recherchewerk?

Hij stuurde een zwaar overstuurd echtpaar op me af dat de 13-jarige dochter des huizes zocht, die voor de zoveelste keer de benen had genomen, maar nu met een nieuw vriendje die nauwelijks Nederlands sprak. Het kostte me drie dagen om Malou te vinden en nadat ik haar loverboy had uitgelegd welk fysiek geweld hem te wachten stond als hij haar niet met rust zou laten, was ze, veel te schaars gekleed voor de tijd van het jaar, bij me in de auto gestapt, zodat ik haar thuis kon afleveren. Dezelfde avond nog werd ze overgebracht naar een gesloten inrichting, waar ze de volgende dag zonder dat iemand het merkte weer wegliep. Ze schijnt nu weer gewoon rond te zwerven. Ja ja, meisjes van dertien, er net tussenin.

Ik vierde het eerste succesje van Recherchebureau Lebandowski met veel Grolsch beugelflesjes en een bot voor Jim op mijn kotter. Daar maakte het geluid van mijn mobiele telefoon me er op attent dat ik even was weggedoezeld. Bij het zoeken naar het mobieltje stootte ik mijn hoofd weer

eens hard tegen de koperen hanglamp. Tegen de tijd dat ik had gevloekt, mijn handen tegen de pijnplek gelegd had en licht gebogen lopend mijn kleine teen tegen de tafelpoot plette was ik nagenoeg weer wakker. Net als Jim, die mijn capriolen glimlachend leek gade te slaan. De Kale stond op mijn voicemail. Met zijn karakteristieke stem, die ik nooit meer zou horen, meldde hij dat mijn pakje was aangekomen. De Walther dus. Nu was de Kale dood.

Omdat hij het was en enkel en alleen daarom, besloot ik mijn weerzin tegen politiemensen maar tijdelijk overboord te gooien en reed ik, veel te hard, naar de Oudaan waar het hoofdbureau van de lokale politie overal hoog bovenuit torent. Toen ik zelf nog in het ambt zat had ik meerdere malen contact gehad met Marc de Kuyper en ik hoopte maar dat hij aanwezig was. Volgens de vriendelijke juffrouw aan de balie was dat het geval. Terwijl ik op hem wachtte merkte ik opnieuw hoe verschrikkelijk benauwd het was.

‘P.B., goedemiddag, wat voert jou hier?’ De joviale Belg wist ongetwijfeld dat ik niet meer voor de politie werkte, maar uit het feit dat hij me wilde ontmoeten maakte ik op dat hij daar niet heel zwaar aan tilde. Dat hij me tutoyeerde en niet zoals Belgen nog wel eens doen als ze in een formele bui zijn ‘u’ gebruikte vond ik ook een gunstig voorteken.

‘Marc, je ziet er goed uit,’ zei ik en het was ook zo. Hij was sinds de laatste keer dat ik hem zag minstens twintig kilo lichter geworden en kennelijk had hij veel tijd om uitgebreid in de zon te zitten, getuige zijn gebronsde huid.

‘Tsja jong, nieuwe liefde, ik moet er hard voor werken,’ grijnsde hij. Ik herinnerde mij vaag dat zijn relatie met de oude mevrouw De Kuyper verre van ideaal was. Kennelijk had dat zo zijn consequenties gehad. En als de vrouw op de foto op Marcs bureau de nieuwe mevrouw De Kuyper was, was dat mijns inziens inderdaad voldoende reden tot regelmatig bezoek aan sportschool en zonnecentrum.

‘Da’s Christine, we wonen nu een half jaar samen,’ zei Marc die zag dat ik nieuwsgierig naar de foto keek. Hij draaide de ventilator die naast zijn bureau stond een slag, waardoor ook ik er enig voordeel van had. Naast Christine stonden diverse portretjes van Marcs zoon en dochter maar hun moeder was met grote zorgvuldigheid verwijderd van het werkblad van de politiemans.

‘Promotie gemaakt?’ informeerde ik om nog niet meteen met de deur in huis te vallen, wijzend op zijn epauletten die iets uitbundiger versierd waren dan de laatste keer dat ik hem zag.

‘Dadoddenichedochtei,’ lachte hij

‘Nee, dat had ik niet gedacht’, vertaalde ik grijnzend, wetend dat de opvliegende flik er een geheel eigen werkwijze op nahield. ‘Ja P.B., ik ben nu commissaris, maar vertel,’ veranderde hij plotseling van onderwerp, ‘wat voert jou hier?’

‘De Kale,’ zei ik, verdere introductie was overbodig. ‘Ik heb van zijn buurman begrepen dat ze hem de keel door hebben gesneden. Ik wil graag weten wat er aan de hand is.’

Marc de Kuyper trommelde een tijdje met twee wijsvingers op zijn bureaublad voor hij me weer aankeek. ‘Ik weet niet of ik daar zo maar iets over kan vertellen,’ begon hij aarzelend.

‘Kan je niets zeggen, of weet je niets van de zaak,’ probeerde ik.

‘Ik weet er niet veel van,’ aarzelde Marc opnieuw en aan zijn gezicht zag ik dat het tegendeel waar was.

‘Is het omdat ik geen politieman meer ben?’

‘Luister P.B., we kennen elkaar al zo lang, ik wil je graag een plezier doen. Maar je begrijpt dat ik formeel natuurlijk absoluut niets kan zeggen.’ Ik begreep het maar al te goed.

‘Wat kun je wel kwijt?’, vroeg ik.

‘We doen het anders. Ik zal je vertellen wat er aan de hand is, op voorwaarde dat je het meteen weer vergeet.’

‘Tot wederdienst bereid,’ antwoordde ik.

‘Eigenlijk, tasten we zelf ook nog in het duister,’ zei hij en ditmaal zag ik dat hij de waarheid sprak. ‘Gistermorgen tegen half tien kregen we een anoniem telefoontje, dat we naar het pand van John moesten gaan. Er was iets vreselijks gebeurd. We hebben er een wagen van de interventiebrigade naartoe gestuurd en vonden John achter de toonbank. Zijn hals was open gesneden. Het moest net gebeurd zijn, want het bloed was nog lang niet opgedroogd.’

‘Sporen?’ vroeg ik.

‘Nog helemaal niks van bekend. Wat is aangetroffen wordt nog onderzocht. We hebben verder de meeste burens gesproken en niemand heeft iets gezien.’

‘En de beller?’

‘Anoniem. Door een fout in het systeem is de melding niet opgenomen.’

‘En het wapen, een mes neem ik aan, is daar wat over bekend?’

‘Is spoorloos, ik denk door de dader zelf weer meegenomen.’

‘Vermoedens?’

Marc zuchtte en hief de handen de lucht in. ‘Och P.B., ’t is de Kale. Je weet net zo goed als ik wat voor handel hij had en vooral wie zijn klanten waren, hij deed zaken met God en Klein Pierke. Het zal wel een afrekening zijn door iemand die door hem belazerd is, je weet hoe dat gaat in het wereldje.’

Nou, daar geloofde ik geen barst van. Ik wist dat de Kale honderd procent betrouwbaar was en vroeg me af of de aimabele man eigenlijk wel vijanden had. ‘Animo voor het onderzoek is zeker groot,’ zei ik.

‘Och,’ zuchtte Marc, ‘het wereldje is hier nogal veranderd hoor.’

Afrekeningen komen steeds vaker voor. We hebben hier te maken met Russische maffia, Joegoslaven, Tsjetsjenen en de burgemeester heeft een

deel van de rosse buurt gesloten waardoor iedereen nu de hele stad doorzwermt. Het is voor ons nauwelijks bij te houden.'

'Hoe gaat het onderzoek nu verder?'

'Wel, vandaag gaat de procureur beslissen of wij de zaak in behandeling krijgen, of dat het voor de federale politie is. Tot die beslissing doen we helemaal niets.'

'Wie is de procureur?'

'Guy Staelens. En die zal d'r niet veel werk van willen maken. Weet je P.B., op z'n Antwerps zeggen we over die man 'Stekt dieje zen verstaand inne vogeltje ent vliegdachteroat.'

Ik schoot in de lach. Een vogeltje met Staelens hersencapaciteit zou niet meer kunnen dan achteruit vliegen. Hilarisch. 'En je weet echt niets meer?', probeerde ik nog eens.

'Maar nee, ik zweer het,' zei Marc. 'Ben je vanavond nog hier?'

Ik knikte.

'Laten we dan aan het eind van de dag een pintje nemen bij Monico, aan het Centraal Station. Dat praat sowieso wat makkelijker! Gaan we daarna wat eten.'

'Prima idee,' zei ik, 'een pintje.'

'Da's beter dan een pets in oe bakkes nie,' lachte hij.

'Nodig je Christine ook uit?'

'Och die is een paar daagjes bij haar zus in Parijs aan het logeren. Ze belt me zo'n twintig keer per dag,' zei hij trots.

'Leve Proximus,' mompelde ik, terwijl zijn gsm overging en het helder rinkelende geluid maakte van een oude bakelieten telefoon.

Ik weet niet zeker of Jim gevoel voor richting heeft maar volgens mij begreep hij dondersgoed dat we van de Italiëlei regelrecht terugreden naar Kales huis. Ik had besloten zelf maar een onderzoek in te stellen, daar ik van de Belgen op dat gebied niet veel verwachtte. Ik besloot eerst maar eens bij de burens langs te gaan. Johns linkerbuur Chris Boeymaker was als enige thuis. 65 jaar, alleenstaand, gepensioneerd boekhouder en van harte bereid me te woord te staan.

'Ik had niet zoveel contact met hem,' liet hij desgevraagd weten. 'Maar voor mij was het een prima buur. Nooit een centje last gehad met die man, soms hielp ik hem mee de zware boodschappen naar boven te dragen. Kreeg ik steevast een pintje van hem.'

Bijna tegelijk namen we een slok Jupiler bier. Er gaat niets boven koud bier als het onaangenaam warm en broeierig is. Boeymaker had donkerblauwe slippers, een korte bruine broek waarvan hij de riem en de knoop had losgemaakt en een gelig hemd aan. Het feit dat hij zo schaars gekleed ging belette hem niet te zweten als een otter.

'Wat gebeurde er precies?'

‘Tsja, ik was net op toen ik allemaal sirenes hoorde. Ik keek uit het raam en zag dat de politie bij de Kale naar binnen ging. Even later kwam er een ziekenauto. Toen wilde ik buiten gaan kijken maar ik werd weggestuurd.’

‘U had niet toevallig ’s morgens nog iemand gezien bij de winkel?’

‘Nee, ik ben pas uit het raam gaan kijken toen ik de sirenes dichterbij hoorde komen.’

‘Jammer.’

‘Misschien niet,’ zei de oude man.

‘Hoezo?’

‘Omdat ik daardoor wel de auto van Hugo zag.’ Als de ouwe plotseling Russisch was gaan orakelen had ik zeker niet beter begrepen waar hij het over had.

‘Wat bedoelt u?’

‘Ik kwam af en toe bij de Kale om een praatje te maken. Het viel me op dat er vaak een keurig geklede man in de zaak was, met een beetje een Italiaans uiterlijk. Zwart haar, klein snorretje en altijd tiptop gekleed. Ik hoorde dat John hem Hugo noemde en kennelijk mochten ze elkaar erg graag. Gistermorgen toen ik uit het raam keek viel het me op dat zijn zwarte Lancia in de straat stond. Ik ken zo’n beetje alle wagens hier, ik ben zelf gek op auto’s en die van hem vond ik erg mooi. Ik nam eigenlijk aan dat Hugo wel in de winkel zou zijn. Maar pas toen de politie weg was zag ik dat Hugo uit het café hier honderd meter verderop kwam, naar zijn auto liep, schichtig om zich heen keek en wegreed.’

‘Hebt u dat de politie verteld?’ vroeg ik.

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Ze kwamen vrijwel meteen bij me aan de deur en toen was ik nog in de veronderstelling dat Hugo in de winkel zou zijn. En verder wil ik me niet met de zaak bemoeien. Straks krijg ik ook zo’n schildklieroperatie.’ De beweging die de oude man met zijn hand langs zijn keel maakte was eigenlijk overbodig.

Ik dronk mijn laatste slok bier op. ‘U kent niet toevallig de achternaam van die Hugo?’

‘Geen idee.’

Ik bedankte de man en liep terug naar Jim die de Pontiac bewaakte. ‘Nou maatje,’ zei ik tegen hem, ‘we hebben in elk geval iets. Hugo de Italiaan. Misschien kent Marc hem.’ Ik zou het hem straks tijdens ons diner-à-deux vragen, als hij tenminste tijd voor me zou hebben tussen het bellen met vriendin-in-Parijs door. Ik besloot in de tussentijd terug te gaan naar het centrum om nog een pintje te vatten, zoals dat in ’t Antwerps zo mooi heet. Zo zou ik enigszins in stijl afscheid kunnen nemen van de Kale. Het besluit zijn voortijdig verscheiden van d’aarde te onderzoeken werd alleen nog vertraagd door het wachten op een geniaal plan.

